

яроостния войникъ. Господаря чулъ шумъ предъ в-
тата на стаята си, излѣлъ и, като видѣлъ часо-
въ една извънредна позитура, попиталъ: „Що имъ
Менишиковъ са оплакалъ, че малко остало да на-
мъртавъ. Монарха попиталъ причината на вси-
туй; войника отговорилъ:

— „Вий ми заповѣдайте никого да не пуша-
а той съ сила искаше да влѣзе; на менъ не оста-
ше друго освѣнъ да го убия ако насилеше о-
малко.

Часовоя разказалъ всичкия си разговоръ
княза, той не скрилъ тоже и заплашванията на к-
за съ строго наказание. Господаря казалъ на М-
шикова:

— „Княже! тозъ войникъ по-добрѣ знае д-
жността си отъ колкото ти. Менъ щѣше да е жа-
ако бѣше та убилъ, но всѣкой случай, ти щѣше
издъхнешъ като едно просто животно.“

И строго задрѣтилъ да не наказватъ войни-
напротивъ, похвалилъ постъпката му и му подарилъ
петъ рубли. Тозъ сѣщия день поръчалъ на п-
дворния си живописецъ да изобрази на стената, кр-
вратата, тозъ часовой въ сѣщата позитура, въ к-
то го видѣлъ съ штика вързъ гърдитѣ на княза.

Такива сѣ били войниците на Петра Велики

Солдатската каша.

Въ едно отъ заграничнитѣ си пътувания
нарха, случайно единъ день, са намѣрилъ при в-
ниците които го придружавали когато тѣ обѣдва